

STATEMENT UNDER RULE 40 *re* FAILURE OF THE GOVERNMENT 807
TO SUPPLY ENROLMENT FORMS TO THE VOTERS IN
MALABAR

24th August 1955]

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" My own impression is that it should be available even in the taluk headquarters."

V.—GOVERNMENT BUSINESS.

(1) MOTION UNDER RULE 23 (1) OF THE ASSEMBLY RULES *re* TRANSACTION OF OFFICIAL BUSINESS ON THURSDAY, THE 25TH AUGUST 1955.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Sir, under rule 23 (1) I beg to move—

' That rule 23 (1) of the Madras Assembly Rules be suspended and that official business be transacted on Thursday, the 25th August 1955.' "

The motion was put and carried.

(2) MOTION UNDER RULE 21 (3) OF THE ASSEMBLY RULES *re* CHANGE IN THE ORDER OF BUSINESS.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Sir, I beg to move—

' That under rule 21 (3) of the Assembly Rules, that item (III), on the agenda, discussion on the Second Five-Year Plan, may be taken up now and then item (II) at 1 p.m.' "

SRI S: SWAYAMPRAKASAM :—" Sir, my impression is that there is no necessity to postpone the next item on the agenda because we are in the third-reading stage of the Cultivating Tenants Protection Bill."

DEPUTY SPEAKER :—" The Government want to move certain amendments to the Bill. They want some time for it. So, the present motion is moved. I think the House has no objection to it."

The motion was put and carried.

VI.—DISCUSSION ON THE DRAFT SECOND FIVE-YEAR PLAN.

* THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—" Sir, I beg to move—

' That the draft Second Five-Year Plan for the State of Madras be taken into consideration.'

As hon. Members are aware, the relevant papers concerning the subject have already been distributed to all the Members. Particularly, I would make reference to three important papers with reference to the Second Five-Year Plan which have already been circulated. They are—

(1) Draft recommendations for the formulation of Second Five-Year Plan—Professor P. C. Mahalanobis.

[Sri C. Subramaniam] [24th August 1955]

(2) The Second Five-Year Plan—A tentative framework—Economic Divisions of the Ministry of Finance and the Planning Commission.

(3) Basic considerations relating to the 'Plan-frame'—Memorandum prepared by the Panel of Economists, Planning Commission.

The fundamentals of the Second Five-Year Plan and the methods of approach are discussed elaborately in these three papers. Apart, from that, after the commencement of this session, we have circulated to the hon. Members the preliminary draft proposals of the Madras Second Five-Year Plan. I am sure the hon. Members would have gone through the various schemes which the Government proposed to have included in the Second Five-Year Plan. Subsequent to that, we met the Planning Commission on the 12th and 13th of August. It was for that purpose the House was adjourned. During our discussion with the Planning Commission, they had given us an indication of what the size of the State Plan should be as far as Madras was concerned. I am sure the hon. Members would have gone through the publications in the papers and as already indicated, the Plan would be of the size of Rs. 200 crores to Rs. 225 crores as far as this State is concerned, but no final decisions have been reached yet. After our discussion with the Planning Commission, we have not yet received a communication from the Planning Commission finalising the proceedings there and intimating to us firmly what the size of the Plan should be. Even if such a communication should be received now, it would not be a final decision on the matter of the size of the Plan as it would need further revision when further details are looked into. Particularly with reference to the 200 or 225 crores, I would like to point out that our draft proposals, that is, the preliminary draft proposals include proposals for medium-size industries, large-scale industries and assistance for the purpose of starting medium-scale industries and large-scale industries in the private sector. All that amounted to about Rs. 45 crores and will have to come under the Central Plan and not under the State Plan. If we take that into account, our preliminary draft proposals will be reduced to Rs. 350 crores. Out of that, the size of our Plan would be about Rs. 200 to Rs. 225 crores.

“ Another misunderstanding has also arisen with reference to the Neiveli Project. It is purely a Central Scheme and therefore will not come under the State Plan whatever may be the allotment made to that Scheme. Not only the mining operation of the Neiveli Project but also the thermal power station will not come under the State Plan. In certain news item published by daily papers, it is stated that the thermal power station will also form part of the State Plan. Sir, this is not correct. The thermal power station along with the Neiveli Project will form part of the

24th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

Central Plan. Even though the thermal station may produce power required for the Scheme, it will only come under the Central Plan.

“ Sir, we have also placed another paper on the table of the House on the Second Five-Year Plan. That gives some more details with regard to the schemes proposed under the Plan. I am sure the hon. Members would have gone through these papers and will be conversant with the relevant facts for the purpose of discussing this subject. Therefore I propose to make a further speech in Tamil and explain the entire Plan for the benefit of the hon. Members who may not have gone through the papers which are unfortunately in English. It was not possible for us to have them translated in the different languages, viz., Malayalam, Kanarese and Tamil. That is why the papers were circulated in English. I am sorry the translation could not be done. So, I propose now to make a speech in Tamil explaining the basis of the various projects and schemes included in the Plan and also what we have done. After that, there could be a general discussion over the proposals which we have made and also the general approach to the Plan. Thus, the entire subject will be open for discussion.”

(Dr. K. B. Menon rose to speak.)

DEPUTY SPEAKER :—“ Let the Hon. Minister finish his speech. Then I will hear the hon. Member.”

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM :—“ The hon. Member may hear my speech and then walk out if he wants.

“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நாம் இப்போது இரண்டாவது ஐந்து வருஷத் திட்டத்தைப்பற்றி இங்கு விவாதிக்க விருக்கிறோம். இந்த இரண்டாவது ஐந்து வருஷத் திட்டத்தைப்பற்றி விவாதிக்கும்போது நாம் மனதிலே வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய சில முக்கியமான விஷயங்கள் இருக்கின்றன. திட்டம் என்று சொல்லும்போது ஒரு லக்ஷியத்தைக் கொண்டுதான் ஒரு திட்டத்தை நாம் வகுக்கமுடியும். லக்ஷியம் இல்லாத திட்டம் இருக்கமுடியாது. லக்ஷியம் இல்லாவிட்டால் அதை ஒரு திட்டம் என்று சொல்லவும் முடியாது. ஆகையால் நாம் திட்டம் வகுக்க வேண்டும் என்று சொல்லும்போது, எந்த லக்ஷியத்துடன், எந்த நோக்கத்துடன் வகுக்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றி முடிவு செய்துகொண்டு, பிற்பாடு அந்த லக்ஷியத்துக்கேற்ப திட்டத்தையும் வகுக்கவேண்டியது அவசியமாகிறது. ஆகையால் இப்போது நாம் இரண்டாவது ஐந்து வருஷத் திட்டத்தை வகுக்க ஆரம்பித்திருக்கும்போது நம்முடைய லக்ஷியங்களைப்பற்றித் தெளிவாக இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் எந்தத் திட்டத்தையும் சரிவர உருவாக்கமுடியாது. ஆகையால்தான் முதலிலேயே நம்முடைய இரண்டாவது ஐந்து வருஷத் திட்டத்தின் லக்ஷியங்கள் என்ன என்பதைப்பற்றி அறிக்கைகள் இங்கிலீஷில் அச்சடிக்கப்பட்டு, பிரதிகள் எல்லா அங்கத்தினர்களுக்கும் பட்டுவாடா செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

10-04
a.m.

“ இந்தத் திட்டத்தில் நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய பல பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. அதில் முதன் முதலில் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய பிரச்சனை இன்றைக்கு நம் நாட்டிலே மக்களுடைய வாழ்க்கைத்தரத்தை எப்படி உயர்த்துவது என்பதுதான். அந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கு என்ன வழி என்பதைப்பற்றி யோசிக்க வேண்டும். வாழ்க்கைத்தரம் உயர வேண்டுமானால் நம் நாட்டிலே உற்பத்தி

[Sri C. Subramaniam] [24th August 1955]

பெருக வேண்டும். மக்களுடைய அத்தியாவசியமான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டுமானால் அந்தத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யக் கூடிய அளவு பொருள்கள் உற்பத்தியாகவேண்டும். எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றனவோ அவ்வளவுக்கெவ்வளவு அந்தத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யமுடியும். ஆகையால் நாம் இந்தத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு அதிகமான உற்பத்தியை எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்பதைப்பற்றி முதலில் யோசிக்கவேண்டும். அத்தியாவசியமான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் பொருள்களை அதிகமாக உற்பத்தி செய்தால் மட்டும் போதாது. உற்பத்தி செய்யப்படுகிற பொருள்கள் யாருக்குத் தேவையாக இருக்கின்றனவோ அவர்களுக்கு அவை கிடைக்கும்படியும் செய்யவேண்டும். இதுவும் ரொம்ப அவசியம். ஒரு பக்கத்தில் உற்பத்தி அதிகமாகக் குவிந்து கொண்டிருக்க, குவிந்து கொண்டிருக்கக்கூடிய அந்தப் பொருள்கள் யாருக்குத் தேவையாக இருக்கின்றனவோ அந்த மக்களுக்குப் போய் சேராவிடால் அது எந்த விதத்திலும் பயனளிக்காமல் போய்விடும். திட்டத்தின் லக்ஷியத்தைப் பூர்த்தி செய்ததாகவும் ஆகாது. மக்களுடைய வாழ்க்கைத் தரமும் உயராது. ஆகையால் இந்த இரண்டு விஷயங்களையும் மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகிறது. ஒன்று அதிகமாகப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்தாக வேண்டும். இரண்டாவதாக, அவ்விதம் அதிகமாகப் பொருள்களை உற்பத்தி செய்கின்ற காலத்தில் அந்தப் பொருள்கள் மக்களுக்குப் போய்ச் சேருவதற்கான வழியையும் அத்துடன் சேர்த்துக் கண்டுபிடிக்க வேண்டியது மிகவும் அவசியமாகிறது.

“அதிகமான பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதென்றால் எதன் மூலமாக அவ்வாறு செய்ய முடியும் என்பதைப் பற்றி நாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். இப்போது நாம் இயந்திரங்களின் மூலமாகப் பல பொருள்களை உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அந்த இயந்திரங்கள் பூராவும் இன்றைக்கு வெளி நாடுகளிலிருந்தே வந்துகொண்டிருக்கின்றன. வெளி நாடுகளிலிருந்து வந்துகொண்டிருக்கக்கூடிய இயந்திரங்களைக் கொண்டு நாம் இன்றைக்குப் பல சாமான்களை உற்பத்தி செய்துகொண்டிருக்கிறோம். இப்போது நாம் முதலில் யோசிக்க வேண்டியது ‘மக்களுக்குத் தேவையான சாமான்களை இன்னும் அதிகமாக உற்பத்தி செய்வதற்கு வெளி நாடுகளிலிருந்தே இயந்திரங்களைத் தருவித்து உற்பத்தியைப் பெருக்கலாமா?’ என்பது. வெளி நாடுகளிலிருந்தே இயந்திரங்களைத் தருவித்து உற்பத்தி செய்வதால் நம்முடைய பொருளாதாரம் பெரிதும் பாதிக்கப்படுகிறது. நாம் போதிய அளவு உற்பத்தியைப் பெருக்க முடிவதில்லை என்பதை நாம் சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு இந்தக் குறுகிய காலத்திலேயே தெரிந்துகொண்டிருக்கிறோம். ஆகையால் இன்று ‘இந்த இயந்திரங்களை இங்கேயே உற்பத்தி செய்வதற்கு நாம் உடனடியாக ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அதற்குத் திட்டத்தில் முதலிடம் கொடுக்க வேண்டும்’ என்பதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆகையால் இந்த இயந்திரங்களை உற்பத்தி செய்வதற்கு ஆதாரமாக இருக்கக்கூடிய தொழில்களை ஸ்தாபிப்பதற்கும் மூலப்பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதற்குமான காரியங்களையும் உடனடியாகக் கவனிக்கவேண்டியது அவசியம். அப்படிப் பார்க்கும்போது இதற்கு அடிப்படையாக இருக்கக்கூடிய உருக்கு வேண்டியதாக இருக்கிறது, இயந்திரங்களை இயக்குவதற்கு நிலக்கரி அவசியமாக இருக்கிறது; வேறு உலோகங்கள் அவசியமாக இருக்கின்றன; மின்சார சக்தி நமக்கு அவசியம் வேண்டியதாக இருக்கிறது. இவைகளை எல்லாம் உற்பத்தி செய்வதற்கு நாம் அடிப்படையாக என்ன செய்யவேண்டும் என்பதைப்பற்றி யோசிக்கவேண்டும். இதில் இன்னொரு லக்ஷியத்தையும் யோசிக்கவேண்டும். இரும்பு, உருக்கு, இவைகளை நாம் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறோம். இந்த உருக்கு சாமான்களைச் செய்யக்கூடிய இயந்திரங்களை நாம் வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்துகொண்டிருக்கிறோம். வருஷத்திற்கு 10 லக்ஷம் டன் உருக்கு உற்பத்தி செய்யக்கூடிய இயந்திரசாலையை ஏற்படுத்த வேண்டுமானால் அதற்கு வேண்டிய இயந்திரங்களுக்கு நாம் இன்றைக்கு ரஷியாவையும், பிரிட்டனையும், ஜெர்க்கோஸ் லேவேக்கியாவையும் நம்பவேண்டியதாக இருக்கிறது. அந்த நாடுகள் அவ்வியந்திரங்களைக் கொடுத்தாலும் அவைகள் ‘வந்த பிறகு இன்னொரு இயந்திரம்

24th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

திரம்வேண்டுமானால், அதற்கு மறுபடியும் இன்னொரு நாட்டை எதிர் பார்க்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆகையால், இந்த உருக்கு இயந்திரங்களைச் செய்யக்கூடிய தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்த வேண்டியது அவசியம். உருக்கு எல்லா தொழில்களுக்கும் அத்தியாவசியமாக இருக்கிற காரணத்தினாலே இந்த உருக்கு இயந்திரங்களைச் செய்யக்கூடிய தொழிற்சாலையை ஏற்படுத்தவேண்டியது அவசியம். அதற்கு என்ன காரியம் செய்யவேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் ஆலோசனை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இதே மாதிரிதான் மற்ற இயந்திரங்களைப் பற்றியும். அப்படி போசிக்கும்போது, அஸ்திவாரத்திற்கு அடிப்படையாக இருக்கக்கூடிய இயந்திரங்களைச் செய்யக்கூடிய, மூலாதாரமாக இருக்கக்கூடிய, தொழிற்சாலையை இங்கு ஏற்படுத்தினால்தான், அதிலிருந்து பல தொழில்களை வளர்ப்பதற்கு வேண்டிய வேறு பல தொழிற்சாலைகளை ஸ்தாபிப்பதற்கு இது அனுசரணையாக இருக்கும் என்பதையும் முதலில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

“இப்படி அஸ்திவாரமாக இருக்கக்கூடிய தொழில்களுக்கு ஏற்பாடு செய்தாலும், அந்தத் தொழில்களின் மூலமாக மக்களுக்கு வேண்டிய சாமான்களை உடனடியாகச் செய்யமுடியாது. இன்றைக்கு உருக்கு உண்டாகக்கூடிய இயந்திரங்களைச் செய்யக்கூடிய தொழிற்சாலை நாம் ஸ்தாபிப்பதற்கு ஆரம்பிப்போமானால், அந்தத் தொழிற்சாலை ஆரம்பமானாலும் கூட, அதனால் நேரடியாக மக்களுக்குப் பயன் ஏற்படப் போவதில்லை. அதிலிருந்து உருக்கு செய்யக்கூடிய இயந்திரங்களும் உற்பத்தியாக வேண்டும். அந்த இயந்திரம் உற்பத்தியானாலும் நேரடியாகப் பயன் உண்டாவதில்லை. அந்த இயந்திரத்தின் மூலம் உருக்கு தயாரிக்கவேண்டும். அந்த உருக்கின் மூலமும் போதுமான தேவை பூர்த்தியாவதில்லை. அந்த உருக்கின்மூலம் தேவையான சாமான்களை உற்பத்தி செய்தால்தான் மக்களுக்குப் பொருள்கள் கிடைத்துப் பயன் ஏற்படும். ஆகையால் மூலாதாரமாக இருக்கக்கூடிய தொழில்களை ஸ்தாபிக்கும்போது அவற்றின்மூலம் நேரடியாக, இன்றைக்குக் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் மக்களுக்குத் தேவையான சாமான்களைச் செய்ய வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். ஆகையால் மூலாதாரமாக இருக்கக்கூடிய தொழில்களை ஸ்தாபிக்கிற காலத்தில் மக்களுடைய அத்தியாவசியமான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு என்ன செய்வது என்பதைப்பற்றியும் ஆலோசனை செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆகவே இரண்டு விதத்திலும் நாம் உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது.

“இப்போது உற்பத்தியை அதிகமாகப் பெருக்கவேண்டுமானால், அதற்கு மூலதனம் அவசியம். மூலதனம் என்றால், ரூபாய்-அணு-பைசா மாதிராம் சொல்லவில்லை. தொழில்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களை வைத்துக்கொண்டும் சொல்கிறேன். அந்த மூலதனம் அவசியமாகத்தான் இருக்கிறது. அந்த மூலதனம் நமக்கு ஏராளமாக இருக்கிறதென்று சொல்ல முடியாது, ஓரளவுக்குத்தான் இருக்கிறது. அந்த ஓரளவு மூலதனத்தை வைத்துக்கொண்டு மூலாதாரமாக இருக்கக்கூடிய தொழில்களை ஸ்தாபித்து, அதற்குமேல் வெளிநாடுகளிலிருந்து இயந்திரங்களைத் தருவித்து அந்த இயந்திரங்களின் மூலமாக மக்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதென்றால் அதற்கு மூலதனம் போதாது. ஆகையால் இவ்விஷயத்தில் நாம் ஒரு முடிவு செய்யவேண்டியதாக இருக்கிறது. மக்களுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு முதல்படியாக இயந்திரங்களை வைத்துக்கொண்டு, உற்பத்தியை பெருக்குவோமா? அந்த அளவுக்கு மூலதனத்தைச் செலவு செய்து—மூலாதாரமாக இருக்கக்கூடிய தொழிற்சாலைகளில் மூலதனத்தைச் செலவழித்து—இதர அபிவிருத்திகளில் மூலதனத்தைக் குறைத்துக்கொண்டு, இன்னும் பத்து வருஷம் பாடுபடலாமா என்பதை யோசித்து பார்க்க வேண்டும். இதை யோசனை செய்த பிற்பாடு நிபுணர்கள் ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள். நாம் முதற்படியாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டியது மூலதனத் தொழில்கள். அவைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அவைகளை எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். பிற காலத்தில் நாம் நல்ல முறையில் தொழில் அபிவிருத்தி அடைய வேண்டுமென்று விரும்பினால் இன்றைக்கே அதற்கு வேண்டிய அஸ்திவாரம்

[Sri C. Subramaniam] [24th August 1955]

போட வேண்டும். இப்பொழுது முதற்கொண்டே அஸ்திவாரம் போட்டால் தான், வருங்காலத்தில் நம்முடைய நாட்டுத் தொழில்கள் நல்ல முறையில் அபிவிருத்தி அடையும். ஆகவே மூலத் தொழில் அபிவிருத்திக்கு முதன்மை ஸ்தானம் கொடுக்க வேண்டும் என்று முடிவு செய்திருக்கிறார்கள்.

“மக்களுக்கு வேண்டிய அத்தியாவசியமான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு என்ன செய்வது என்பதைப்பற்றி யோசித்து முடிவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. அதை யோசித்துத்தான் இயந்திரங்களின் மூலமாக அதிலும் வெளி நாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்யக்கூடிய இயந்திரங்கள் மூலமாக மக்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யக்கூடிய ஒரு திட்டத்தை விட்டு விட்டு, மக்களுடைய உழைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு உற்பத்தி செய்யக்கூடிய திட்டத்தை வகுத்திருக்கிறார்கள். மக்களுடைய அன்றாடத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு வேண்டிய சாமான்களை மக்களே உற்பத்தி செய்துகொள்ள வேண்டும், அதன் மூலமாக இருக்கக் கூடிய மூலத்தனத்தை வைத்துக்கொண்டு மூலாதாரமாக இருக்கக்கூடிய தொழில்களுக்கு வேண்டிய அளவு, மூலத்தனத்தைக் கொடுக்க முடியும்.

“Capital is not only in terms of money, it includes machinery and all the other materials required for starting the industry. Here ‘Capital’ is used in a more comprehensive sense, not in the limited sense as is generally understood. We are unfortunately accustomed to the use of the term ‘Capital’ to mean only finance.

“அதனால் உழைப்பின் மூலம் ஏதாவது உழைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இயந்திரங்களை அதிகமாக உபயோகப்படுத்தாமல் உழைப்பின் மூலமாக உற்பத்தியை அதிகப்படுத்தி மக்களுடைய தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டும் என்கிற ஒரு முடிவிற்குத்தான் வரவேண்டி யிருக்கிறது.

“இப்பொழுது உதாரணமாக துணியை எடுத்துக் கொள்வோம். இப்பொழுது ஓரளவு துணி உற்பத்தியானாலும்கூட நம் நாட்டிலிருக்கக் கூடிய எல்லா மக்களுக்கும் தேவையான அளவு துணி விற்பனையாகிறது என்று சொல்ல முடியாது. இப்பொழுது நாம் போடக்கூடிய திட்டங்கள் மக்களுடைய வாங்கும் சக்தி உயர்த்தக்கூடியதாக இருக்கும். வாங்கும் சக்தி உயரும்போது அவர்கள் இன்னும் அதிகப்படியான துணிகளை வாங்குவார்கள். அதிகமான அளவு வாங்கும்போது போதிய அளவு துணி உற்பத்தியாகாவிட்டால் தேவைக்குக் கம்மியாக கிடைக்கக்கூடிய துணியிருக்கும். அதனால் விலை அதிகமாக உயரும். விலை அதிகமாக உயரும் காரணத்தால் ஜனங்களால் அதிகமாக வாங்க முடியாது. ஆகவே தேவை, உற்பத்தி இரண்டிற்கும் தொடர்பு இருப்பதை புரிந்து கொள்ளவேண்டும். வாங்கும் சக்தி அதிகமாக அதிகமாக மக்கள் எதை வாங்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்களோ அதை உற்பத்தி செய்து அவர்களுக்குக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்.

“மக்களுக்கு வாழ்க்கைத்தரம் உயர வேண்டும் என்று சொல்லும் போது, மக்களது வாங்கும் சக்தி உயர வேண்டும் என்று சொல்லும்போது முதலில் உணவுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும். அடுத்தபடியாக உடை, குடியிருப்பு. அதன் பிறகுதான் கல்வி வசதி மற்ற வசதிகள். அதனால்தான் இவைகளை நான் உதாரணமாக எடுத்துச் சொன்னேன். ‘இப்பொழுது உற்பத்தியாகும் துணி போதாது. இன்னும் அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய வேண்டும்.’ என்றால் இன்றைக்குத் துணி உற்பத்தி செய்து கொண்டிருக்கும் ஆலைகளை இன்னும் அதிகப்படியாக 12 அல்லது 14 மணி நேரம் வேலை செய்யும்படியாகச் செய்யலாம். கைத்தறியின் மூலமாக துணியை இன்னும் அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய முடியும். அப்படிச் செய்தும் போதாவிட்டால் கைத்தறிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து, கைத்தறித் துணியை அதிகமாக உற்பத்தி செய்து, மக்களுடைய தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதற்கு முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்று முடிவுக்கு வருகிறோம்.

24th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

“அதைப்போலவே மற்ற சாமான்கள் விஷயத்திலும் நாம் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். இயந்திரங்களை நம்புவதற்கு பதிலாக மக்களது உழைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டு இயந்திர சக்தியை அதிகமாக அதில் உபயோகப்படுத்தாமல் இருக்கக்கூடிய திட்டங்களை வகுக்க வேண்டும். கிராமக் கைத்தொழில், குடிசைத் தொழில், முதலியவைகளை காந்திஜி வகுத்த திட்டத்தின் மூலமாக பெருக்கி மக்களது தேவையை பூர்த்தி செய்ய முடியும். அப்படிச் செய்தால்தான், மூலாதாரமாக இருக்கக்கூடிய தொழிலுக்கு நாம் போதிய அளவு மூலதனம் போட்டு அபிவிருத்தி செய்ய முடியும். அதன் மேல் மக்களின் தேவைகளை உடனடியாக பூர்த்தி செய்யமுடியும் என்று முடிவுக்கு வந்திருக்கிறார்கள்.

“இந்த அடிப்படையானக் கொள்கைகளைக் கொண்டுதான் இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டம் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை மனதில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இதில் சில அபிப்பிராய பேதங்கள் இருக்கின்றன. அதில் முக்கியமாக தனிப்பட்டவர்களுடைய முயற்சியால்தான் தொழில் அபிவிருத்தி ஏற்படும் என்று நம்புகிறவர்கள் ‘இந்தக் கொள்கை தவறு’ என்று நினைக்கிறார்கள். தனிப்பட்டவர்களுடைய முயற்சியின் மூலமாகத்தான் எந்தத் தொழிலும் முன்னேற முடியும் என்று நம்புகிறவர்கள் இந்தக் கொள்கையை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அவர்கள் நினைக்கிறார்கள் ‘சர்க்கார் இவ்வளவு தூரம் தொழிலில் ஈடுபட வேண்டிய அவசியமில்லை, தனிப்பட்டவர்களுக்கு விட்டு விட்டால் அவர்களே உற்பத்தியை பெருக்குவார்கள், தொழில் அபிவிருத்தி அடைந்து வரும்’ என்று. ஆனால் மூலாதாரமாக இருக்கக்கூடிய தொழில்களை ஆரம்பிப்பது என்றால் தனிப்பட்டவர்கள் ஆரம்பிக்க முடியாது. தனிப்பட்டவர்கள் ஆரம்பிக்கும் போது உடனடியாக அதிலிருந்து என்ன லாபம் வருகிறது என்று பாரக்க வேண்டியது ஓரளவு அவசியமாகிறது. அதோடு இந்த மூலாதார தொழிலுக்கு வேண்டிய அத்தனை மூலதனத்தையும் தனிப்பட்டவர்கள் சேகரிக்க முடியுமா என்பதையும் பாரக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஐம்பது கோடி அல்லது நூறு கோடியாக இருந்தாலும்கூட மூலதனமிட்டு தனிப்பட்டவர்கள் தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பிக்கலாம். 500 அல்லது 600 அல்லது 1,000 கோடி என்று மூலதனம்போட்டு ஒரு தொழிலை ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றால் அதற்கு வேண்டிய வசதி அவர்களுக்குக் கிடையாது. ஆகவேதான் மூலாதாரமாக இருக்கக்கூடிய பெரிய கனத் தொழில்களை சர்க்காரே ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றும் அதற்கான மூலதனத்தை யெல்லாம் பொதுப் பகுதியிலிருந்து எடுத்துப் போட்டு அவற்றை நடத்த வேண்டும் என்ற முடிவுக்கும் வரவேண்டியதாக இருக்கிறது. இதைப் புரிந்துகொள்ளாமல்தான் சிலர் இதை எதிர்க்கிறார்கள். இந்த ஆட்சேபணைகளை யெல்லாம் பரிசீலனை செய்து பார்த்து கடைசியாக இன்றைக்கு கணரகத் தொழில்களை சர்க்காரே மூலதனமிட்டு நடத்த வேண்டுமென்ற கொள்கையை தேசிய அபிவிருத்திக் கவுன்சிலிலுள்ள எல்லா மாணாக்கர்களிலும் இருக்கக்கூடிய, முதல் மந்திரிகளும், மத்திய அரசாங்க முக்கிய மந்திரிகளும், திட்டக் கமிஷன் மெம்பர்களும் கூடி நிர்ணயம் செய்து, அந்த சபையிலேயே இந்தக் கொள்கையை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

“நான் முதலிலேயே சொன்னேன், அடிப்படையாக இருக்கக்கூடிய கன தொழிலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அவற்றையே நாம் இங்கே ஸ்தாபிக்க வேண்டும் என்று. அதற்கடுத்தாற்போல் மக்களது அன்றாடத் தேவைகளுக்கு வேண்டிய பொருள்களை மக்களது சொந்த உழைப்பை அடிப்படையாகக் கொண்டே உற்பத்தி செய்து கொடுக்கக்கூடிய குடிசைத் தொழில், கிராமக் கைத்தொழில், சிறிய தொழில் போன்ற தொழில்களை அபிவிருத்தி அடையச் செய்ய வேண்டும் என்று இப்பொழுது இருக்கக் கூடிய நிலைமையில் வெளி நாட்டிலிருந்து பெரிய இயந்திரங்களை நமது உடனடியான தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்து கொள்வதற்கு இறக்குமதி செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை என்பதை ஒப்புக்கொண்டுதான் இந்த திட்டம் வகுத்திருக்கிறார்கள்.

“இப்படி திட்டம் வகுக்கும்போது இன்னொன்றையும் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். ‘சாமான்களை உற்பத்தி செய்வது மட்டுமல்ல. அதை வாங்கக்கூடிய சக்தி மக்களுக்கு ஏற்படச் செய்யவேண்டும்,’

[Sri C. Subramaniam] [24th August 1955]

என்று சொன்னேன். அதாவது மக்களின் வாங்கும் சக்தியை அதிகப் படுத்த வேண்டுமென்றால் அதை எப்படிச் செய்ய முடியும் என்பதையும் யோசிக்க வேண்டும். வாங்கும் சக்தியை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்றால் ரூபாயை அச்சடித்துக் கொடுத்தால் மட்டும் வாங்கும் சக்தியை அதிகப் படுத்தி விட முடியாது. அப்படிச் செய்தால் விலையேற்றம் உண்டாகுமே தவிர வாங்கும் சக்தி அதிகமாகாது. ஆகவே மக்கள் எல்லோருக்கும் தொழில் செய்யக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தை அளித்து அதன் மூலம் அவர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய வருவாயை அதிகப்படுத்துவதன் மூலமாகத்தான், உண்மையாகவே அவர்களுக்கு வாங்கும் சக்தி ஏற்படுகிறது. இன்றைக்கு கோடிக் கணக்கான மக்களுக்கு சில வேலையிருந்தாலும்கூட போதுமான வேலை இல்லை. விவசாயத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறவர்களுக்கு வருஷத்தில் ஒரு பாகத்தில்தான் வேலை இருக்கிறது. அதன் மூலமாக வருஷத்திலே அவர்களுக்கு வரக்கூடிய வரும்படி மிகக் குறைவு என்றும் கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். விவசாயத் தொழிலில் வருஷம் ஒன்றுக்கு 100 அல்லது 120-தான் வருகிறது என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். இப்பொழுதிருக்கும் அடிப்படையில் பார்த்தால் இன்னும் அதற்குமேல் கொஞ்சம் அதிகமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். கோடிக் கணக்கான மக்களுக்கு ஓரளவு வேலை இருந்தாலும் வருஷம் பூராவும் அவர்களுக்கு போதுமான வேலை இல்லாததால் அவர்களது வரும்படி மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. வேலை இல்லாத கோடிக்கணக்கான மக்களும் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் தொழிலில் ஈடுபடக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுக்க வேண்டும். அதன் மூலமாகத்தான் அவர்களுடைய வாங்கும் சக்தியை அதிகப்படுத்த முடியும். அதன் மூலமாகத்தான் வாழ்க்கைத்தரத்தை உயர்த்த முடியும்.

“இவ்விதம் மக்கள் எல்லோருக்கும் தொழில் செய்யக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்றால் எப்படி செய்வது? தொழில் என்றால் காலையில் எழுந்து முன்று மைல் ஓடிச் சென்று திரும்பி வருவது என்றால் அது உண்மை தொழில் அல்ல. வேலை செய்கிறார்கள், ஓடுகிறார்கள், அதுவும் தொழில்தான். ஆனால் அது உற்பத்தி செய்யக்கூடிய தொழில் என்று சொல்ல முடியாது. தொழில் என்னும்போது அது உற்பத்தி செய்யக்கூடிய தொழிலாக இருக்க வேண்டும். உற்பத்தி செய்கிறது என்றால் ஏதோ மண்ணை உருண்டையாக உருட்டிப் போட்டாலும் அது உற்பத்திதான். ஆனால் மக்களுடைய தேவைக்கு உபயோகமாக இருக்கக்கூடிய வசதிகளை உற்பத்தி செய்யக்கூடிய தொழிலாக அது இருக்க வேண்டியது அவசியமானது. இப்படிப்பட்ட தொழிலை கோடிக் கணக்கான மக்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்றால் எந்த திட்டத்தின் மூலமாகக் கொடுக்க முடியும் என்று யோசிக்க வேண்டும். இது முக்கியமான விஷயம். ஆகையால் இந்த விஷயத்தை யோசித்துப் பார்க்கும் போது இயந்திர சக்தி மூலமாக உற்பத்தி செய்யலாம் என்கிற அடிப்படையில் போய்விடுவோமானால் இன்றைக்கு வேலை யில்லாமல் திண்டாடுகின்ற கோடிக் கணக்கான மக்களுக்கு ஓரளவு வேலையும் தொழில் செய்யக்கூடிய சந்தர்ப்பத்தையும் சிருஷ்டிக்க முடியாது. மக்களுக்கு வேலை செய்யக்கூடிய சந்தர்ப்பமும் அதனால் வருவாயும் கிடைக்கக்கூடிய சந்தர்ப்பம் இல்லை யென்றால் என்னதான் இயந்திரங்களின் மூலம் உற்பத்தியைப் பெருக்கினாலும் அவற்றை வாங்கக்கூடிய சக்தி கோடிக் கணக்கான மக்களுக்கு இருக்காது. ஆகவே நாம் உற்பத்தி செய்யும் பொருள்கள் மக்களுக்கு உபயோகமாக இருக்கக்கூடிய பொருளாக இருக்க வேண்டுமென்பதோடு அவற்றை கிராமத் தொழில், குடிசைத் தொழில், சிறுக்கைத்தறித் தொழில் இவற்றின் மூலமாகவே உற்பத்தி செய்ய வேண்டும். இந்தத் தொழில்கள் அபிவிருத்தி அடைவதன் மூலம் பெரும்பொருளை கிராம மக்களுக்கு வேலை கிடைக்கச் செய்ய முடியும். அதனால் அவர்களுடைய வாங்கும் சக்தி பெருகும். இதைத்தான் எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. இந்தக் கொள்கையை ஒப்புக்கொண்டு இதிலுள்ள இரண்டு அம்சங்களையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால் நாம் வகுத்திருக்கும் திட்டம்தான் சரியான திட்டம் என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இதை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டுதான் இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தை வகுத்திருக்கிறோம்.

24th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

“இந்தக் கொள்கையை நாம் நிர்ணயித்துக் கொண்ட பிற்பாடு நாம் எவ்வளவு தூரம் முன்னேற முடியும், எவ்வளவு தூரம் உற்பத்தியை அதிகப்படுத்த முடியும் என்பதைப்பற்றி நாம் யோசிக்க வேண்டியிருக்கிறது. திடீரென்று இன்றைக்கு உற்பத்தியை இரண்டு மடங்காக்கி விடலாம் என்றால் அது முடியாத காரியம். மற்ற நாடுகளின் அனுபவங்களும் இருக்கின்றன. மற்ற நாடுகளுடைய அனுபவத்தைப் பார்க்கும்போது ஓரளவுக்குத்தான் நாம் வருஷத்திற்கு வருஷம் உற்பத்தியை அதிகப்படுத்திக் கொண்டே போக முடியும் என்பது தெரியும். நான் கொடுத்திருக்கக் கூடிய அறிக்கையில் பல நாடுகளில் வருஷத்திற்கு வருஷம் எவ்வளவு தூரம் உற்பத்தி சக்தியை பெருக்கியிருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றிய புள்ளி விவரங்கள் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. டோடாலிடேரியன் ஸ்டேட்ஸ் என்ற முறையில்—நான் அரசியல் கண்ணோட்டத்தோடு சொல்லவில்லை—பொருளாதார முறையில் சர்க்காருடைய அதிகாரங்கள் அவர்கள் சொல்லுகிறபடி நடக்க வேண்டும் என்ற ஒரு நிர்ந்தத்தின் பேரில் அபிவிருத்தி செய்யக் கூடிய நாடுகளில்கூட 100-க்கு 12 அல்லது 15 சத விதம்தான் வருஷா வருஷம் உற்பத்தி பெருகி இருப்பதாகக் கணக்குச் சொல்லுகிறார்கள். அதை நம்பாதவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

“ஆகையால் நாம் இன்றைக்கு எவ்வளவு தூரம் உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும் என்பது பற்றி நன்கு யோசனை செய்து, அப்படிப் பெருக்க வேண்டுமானால் எவ்வளவு தூரம் மூலதனம் போடவேண்டுமென்ற ஒரு முடிவு செய்யப்படவேண்டியிருக்கிறது. முதல் ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் எவ்வளவு தூரம் உற்பத்தி அதிகமாகப் பெருக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று கணக்கு எடுத்துப் பார்த்தால் 3 பர்சன்ட் உற்பத்தியை அதிகம் பெருகியிருப்பதாகத் தெரிகிறது. அடுத்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நாம் இன்னும் எவ்வளவு அதிகம் உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டும் என்பதை நிர்ணயித்துக்கொண்டு அந்த அளவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கு ஏற்ற வகையில் திட்டங்களைப் போடுவது இன்றியமையாதது. குறிப்பாக இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலத்தில் வருஷத்திற்கு 5 பர்சன்ட் அதிகமாக உற்பத்தியைப் பெறுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். இதை மற்ற நாடுகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது இது மிகவும் அதிகம் என்று நான் சொல்ல முடியாது. இருந்தாலும் வருஷத்திற்கு 5 பர்சன்ட் உற்பத்தியை அதிகம் பெருக்க வேண்டுமென்றும் இதற்குப் போடவேண்டிய மூலதனம் எவ்வளவு, அந்த மூலதனத்தைப் பெறுவது எப்படி என்பன வற்றையெல்லாம் முடிவு செய்வது நமது முதல் நோக்கமாக இருக்கிறது. இதில் நமது நாட்டின் சுபீட்சத்திற்காக பல திட்டங்கள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. பல தொழிற்சாலைகள் ஏற்படுத்தவும் திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது. இருந்தாலும் நான் முதலில் சொன்ன பிரகாரம் பல திட்டங்கள் உடனடியாக நமக்குப் பலன் பயக்கக்கூடியது அல்ல. பிற்காலத்தில் தான் அவற்றினால் பலன் நமக்கு ஏற்படும். ஆகவே அவை நம் நாட்டின் பிற்கால சுபீட்சத்திற்கு அஸ்திவாரமாக இருக்கக்கூடியவை. இருந்தாலும் பூராப் பணத்தையும் இவற்றுக்காகவே செலவழிக்கக்கூடிய நிலைமையில் நாம் இல்லை. நம்முடைய அன்றாடத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யக் கூடியவைகளையும் உடனடியாக நாம் கவனிக்கவேண்டும். அதே சமயத்தில் வருங்காலத்திற்கான திட்டத்தையும் வகுத்தாகவேண்டும். ஆகவே தான் நாம் என்னென்ன காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்பதற்குத் தாற்காலிகமாக ஆலோசித்து நாம் முடிவுக்கு வரவேண்டியிருக்கிறது. நம்முடைய திட்டத்திற்கு மக்களிடையேயுள்ள எல்லா சக்திகளையும் ஒன்று திரட்ட வேண்டும். அதோடு நம் நாட்டிலுள்ள மக்களில் பெரும்பான்மையோர் ஏழ்மையில் இருக்கின்ற காரணத்தினால் மக்களிடத்திலிருந்து நாம் அதிகமான மூலதனத்தை எடுத்துக் கொள்ள வசதியில்லை. அவர்களிடமிருப்பதில் ஓரளவு தான் நம் நாட்டின் பிற்கால சுபீட்சத்திற்கு உபயோகப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது.

“ஆகவே சர்க்காரு ஈடுபட்டுச் செய்கின்ற அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் இந்த இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே 4,300 கோடி ரூபாய்க்கு ஏற்பாடு செய்யலாமென்று முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். இதற்கு ஆட்சேபணை சொல்லுகின்றவர்களும் இருக்கிறார்கள். அதாவது 4,300 கோடி ரூபாய் என்பது இயலாத காரியம். அவ்வளவு பணம் கிடைக்காது.

[Sri C. Subramaniam] [24th August 1955]

3,500 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் திட்டம் போட முடியாது, என்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். ஆனால், 4,300 கோடி ரூபாய் திட்டம் போடுவது அசாத்தியமல்ல. 4,300 கோடிக்கு நாம் ஏற்பாடு செய்ய முடியும். 4,300 கோடி ரூபாய் என்றால் 4,300 கோடியும் ரூபாயாகவே இருக்கவேண்டுமென்பது அல்ல. இது ஒரு அளவுக்காகத்தான் சொன்னேனே தவிர இவ்வளவு ரூபாய் மதிப்புள்ள மூலதனம் வேண்டும். அதாவது இயந்திரங்கள், மக்களது உழைப்பு, இன்னும் இதுபோன்ற இதர வகைகளிலும் நாம் நம் மூலதனத்தில் மதிப்பைப் போடவேண்டும். ஆகையினால் இந்த 4,300 கோடி ரூபாய்க்கு திட்டமிடுவது சரியாகும். இந்த 4,300 கோடி ரூபாயையும் நாம் ஏற்பாடு செய்ய முடியுமென்று நினைக்கிறேன்.

“ஆனால் இன்னும் ஒரு சிலர் இந்த 4,300 கோடி ரூபாய்க்கும் அதிகமாகவே ஏற்பாடு செய்ய முடியும் என்று நினைக்கிறார்கள். அதாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் பூர்த்தியாகும்போது தேசத்தின் உற்பத்தி பெருகும். அந்த அளவுக்கு மக்களின் வாழ்க்கைத்தரம் உயரும். அதனால் அதிகமாக சர்க்காருக்கு வரும்படி வரும். அதையும் கணக்கெடுத்தால் நாம் 4,500 கோடி ரூபாய்க்கே திட்டமிடமுடியும் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

“அது 3,500 கோடியாக இருந்தாலும், 4,300 கோடியாக இருந்தாலும் அல்லது 4,500 கோடியாகவேயிருந்தாலும் நாம் அவைதப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டியதில்லை. ஏனென்றால் இன்றைக்குப் பணம் உத்தேசமாகத்தான் ஒதுக்குகிறோம். ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் முதல் வருஷம் அனுபவத்தை வைத்துக்கொண்டே அதற்கு அடுத்த வருஷத்தில் நாம் என்னென்ன திட்டங்களுக்கு அதிகப் பணம் ஒதுக்க வேண்டும், என்னென்ன திட்டங்களில் செலவைக் குறைத்துக் கொள்ளலாம், என்றெல்லாம் கூடவோ, குறையவோ முடிவு செய்து கொள்ளலாம். ஆகவே மொத்தம் எவ்வளவு ரூபாய் செலவழிக்க வேண்டும் என்று நிர்ணயிப்பதில் இன்று கவலைப்படவேண்டியதில்லை. இந்தத் திட்டங்களுக்காக 4,300 கோடி ரூபாய் தாற்காலிகமாக ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைக்கொண்டு என்னென்ன திட்டங்களைப் போடலாம் என்பதைப்பற்றியே நாம் பரிசீலனை செய்து ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். நான் முதலிலேயே சொன்ன பிரகாரம் முக்கியமான தொழில்களுக்கு எல்லாம் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தாக வேண்டும். எல்லாத் தொழில்களிலும் உருக்குத் தொழில் ஒரு முக்கியமான தொழில். உருக்குத் தொழிலே ஒரு பக்கத்தில் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சொல்லும்போதே அதற்கு வேண்டிய போக்குவரத்துச் சாதனங்களுமையும் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். அதாவது எந்தெந்த இடங்களில் கன ரக உற்பத்திசாலைகளை ஏற்படுத்துகிறோமோ, அந்தந்த இடங்களுக்கு அந்தத் தொழிலுக்கு வேண்டிய மூலப்பொருள்களைக் கொண்டு போவதற்கும், கொண்டு போகப்பட்ட மூலப்பொருள் நமக்கு வேண்டிய சாமானாகச் செய்யப்பட்டபின் அவற்றை அங்கிருந்து எடுத்துக்கொண்டு வந்து பல இடங்களுக்கு விநியோகிப்பதற்கும் போக்குவரத்துச் சாதனங்கள் சரியாக இருக்கவேண்டும். ஆகவே கன ரக உற்பத்திசாலைகளும், அவை அமைக்கப்படும் பிரதேசங்களைச் சுற்றியுள்ள போக்குவரத்துசாலைகளும் ஒன்றாகவே இணைந்திருக்கின்றன. இவைகளையெல்லாம் யோசித்து மொத்தம் திட்டமிடப்பட்ட 4,300 கோடி ரூபாயில் ₹2,050 கோடி ரூபாய் பெரிய தொழிற்சாலைகளை ஏற்படுத்துவதற்காகவும் போக்குவரத்துச் சாதனங்களை ஏற்படுத்துவதற்காகவும் செலவிடுவது என திட்டம் போட்டிருக்கிறார்கள். இந்த 2,050 கோடி ரூபாய்க்கும் மத்திய சர்க்காரே திட்டமிட்டு சொந்த முறையில் அவற்றை செலவிடுகிறார்கள். எனவே ராஜ்யத் திட்டங்களில் அவை காணப்படாது. இந்த 2,050 கோடி ரூபாய் போக பாக்கியுள்ள 2,250 கோடி ரூபாய்தான் இதர அபிவிருத்தி வேலைகளுக்கு எல்லாம் எல்லா ராஜ்யங்களுக்குமாகச் செலவிடப்படவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். இதில் 850 கோடி ரூபாய் நீர்ப்பாசன திட்டங்களுக்காகவும், மின்சாரத் திட்டங்களுக்காகவும் செலவிடப்படும். பாக்கியுள்ள 1,400 கோடி ரூபாய் இதர திட்டங்களுக்கெல்லாம் செலவிடப்படும். இந்தியா பூராவுக்குமாக ஒதுக்கப்படும் தொகையில் ஜனத்தொகை விகிதாசாரப்படி சென்னை ராஜ்யத்திற்கு பத்தில் ஒரு பங்கு கொடுக்க வேண்டுமென்று வற்புறுத்தியிருக்கிறோம். அதன்

24th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

அடிப்படையில் பார்த்தால் நமக்கு நீர்ப்பாசனம், மின்சாரம் ஆகிய இனத் திற்காக 85 கோடி ரூபாயும், கனத் தொழில்களை விலக்கி இதர திட்டங்களுக்காக 140 கோடி ரூபாயும் கிடைக்கும். ஆக 225 கோடி வரை கிடைக்கும். கனத் தொழில்கள், போக்குவரத்து இதர திட்டங்களுக்காக அபிவிருத்தி முதலியனவற்றிற்கு 45 கோடி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது மத்திய சர்க்காரிடமே இருக்குமென்று நான் முன்பே சொன்னேன். அந்த 45 கோடி இந்த 225 கோடியில் சேரவில்லை. நம்மிடம் வரக்கூடிய 140 கோடி ரூபாயில் சிறு கைத்தொழில்களை அபிவிருத்தி செய்ய திட்டமிடவேண்டும். சிறு கைத்தொழில்களில் கைத்தறி, கதர், தோல் பதனீடுதல் போன்ற எல்லாத் தொழில்களும் வரும். என்னென்ன குடிசைத் தொழில்கள் வளர்க்கப்படவேண்டுமென்பதும் திட்டமிடப்படவேண்டும். இதற்காக சர்க்கார் ஒரு கமிட்டியை அமைத்திருக்கிறார்கள். ப்ரொபசர் கார்வேயைத் தலைமையாகக் கொண்ட கார்வே கமிட்டி தனது ரிப்போர்ட்டை பிளானிங் கமிஷனுக்கு சமர்ப்பிப்பார்கள். அதற்குப் பிற்பாடு கிராமத் தொழில்களை எல்லாம் எந்தெந்த வகையில் அபிவிருத்தி செய்யலாம் என்கின்ற விஷயம் முடிவு செய்யப்படும். நமது ராஜ்யத்திற்கு ஜனத்தொகை அடிப்படையில் நாம் பத்தில் ஒரு பங்கு கேட்கிறோம். அதன்படி நமக்கு 225 கோடி ரூபாய்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இறுதியாக முடிவாகவில்லை. இருந்தாலும் நாம் தயாரித்திருக்கும் நகல் திட்டப்புடி நம் திட்டங்களின் அளவு 350 கோடிக்கு வந்து சேருமென்று சொன்னேன். நாம் போட்டிருக்கும் திட்டங்களை ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலேயே நிறைவேற்ற முடிவு மென்று நம்புகிறேன்.

“எல்லா திட்டங்களுக்காகவும் ஒதுக்கப்பட்ட 2,250 கோடி ரூபாயில் மின்சாரம், நீர்ப்பாசனம் ஆகியவற்றிற்கு 850 கோடி ரூபாய் போய்விட்டது என்றால் பாக்கியுள்ள 1,400 கோடி மற்ற திட்டங்களுக்காக நாம் செலவிடாக வேண்டியிருக்கிறது. இதில் நூறு கோடி ரூபாய் சிறு தொழில்களுக்காக விலக்கிவிட்டால் பாக்கியைக் கொண்டு விவசாய அபிவிருத்தி, கால்நடை அபிவிருத்தி, கல்வி அபிவிருத்தி, வைத்திய அபிவிருத்தி எல்லாவற்றையும் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. எந்தெந்த இனங்களுக்கு எவ்வளவு எவ்வளவு செலவிட திட்டமிடப்பட்டிருக்கிறது என்கிற புள்ளி விவரங்கள் எல்லாம் அன்றையதினம் அளிக்கப்பட்ட அறிக்கையிலும், நேற்றையதினம் சபையில் வைக்கப்பட்டுள்ள அறிக்கையிலும் பின்னாலேயே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு இனவாரியாக இதைக் கொடுத்திருக்கிறோம்.

“முதலிலே நீர்த் தேக்கத் திட்டங்களுக்கும் மின்சார உற்பத்தித் திட்டங்களுக்கும் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கும் தொகையைப்பற்றி யோசிக்கவேண்டும். நீர்த்தேக்கத் திட்டங்களுக்கும், மின்சார உற்பத்தித் திட்டங்களுக்கும் முதலிடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நீர்த்தேக்கத் திட்டங்களைப்பற்றி பேசும் போது காவிரியாற்றில் தண்ணீர்த் தட்டு ஏற்பட்டதைப் பற்றி கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ எம். பழனிவாண்டி பேசினார்கள். இப்போதே காவிரியாற்றின் னுடைய தண்ணீர் 100-க்கு 95 பங்கு உபயோகப்படுத்தப்படுவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். தொண்ணூற்று-ஐந்து சதவிகிதம் உபயோகப்படுத்தப்படுகிறது என்று சொல்லும்போது கொஞ்சம் மேலோ கிழோ இருக்கலாம். அதைவிடப்பெரிய நதிகள் நம்மிடம் அதிகமாக இல்லை. இருக்கிற நதிகளிலும் பல நீர்த்தேக்கத் திட்டங்களைக் கட்டி முடித்திருக்கிறோம். இன்னும் கட்டிக்கொண்டும் வருகிறோம். பெரிய நீர்த்தேக்கத் திட்டங்கள் கட்டக்கூடிய அளவுக்கு நதிகள் ஒன்றுமில்லை. சில நீர்த்தேக்கத் திட்டங்களைப் பரிசீலனை செய்தும்புள்ளி விவரங்கள் கொடுத்திருக்கிறோம். 850 கோடி ரூபாய் எல்லா ராஜ்யங்களுக்கும் என்று சொல்லும்போது நமக்கு பத்திலொரு பங்கு கிடைக்கவேண்டும், என்று நாம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறோம். இருந்தாலும் நாம் 100 கோடி ரூபாய்க்குத் திட்டங்கள் தயாரித்துக் கொடுத்திருக்கிறோம். நீர்த்தேக்கத் திட்டங்கள் மின்சார உற்பத்தித் திட்டங்கள் ஆகிய திட்டங்கள் தயாரித்துக் கொடுத்திருக்கின்றோம். அவைகளையெல்லாம் திட்டக் கமிஷன் பரிசீலனை செய்து பார்த்தது. ஏக்கரா ஒன்றுக்கு 1,800 முதல் 2,000 ரூபாய் செலவாகக் கூடிய திட்டங்கள் சிலவற்றையும் சமர்ப்பித்திருக்கிறோம். தொடர்பையாறு,

10-35
a.m.

[Sri C. Subramaniam]

[24th August 1955]

பாலாறு ஆகிய திட்டங்களுக்குக் கணக்குப் போட்டுப் பார்க்கும்போது ஏக்கர் ஒன்றுக்கு 2,000 ரூபாய் ஆகிறது. அவர்கள் கேட்கிறார்கள் : 2,000 ரூபாய் செலவழித்து நீர்த் தேக்கத் திட்டங்களைக் கட்டுவது நல்லதா? மழை பெய்தால் உண்டு, இல்லாவிட்டால் எந்த விதத்திலும் இந்தத் திட்டங்கள் உபயோகம் ஆகாது. அதற்குப்பதிலாக ஏன் குழாய்க் கிணறுகள் வெட்டக்கூடாது? அப்படிச் செய்தால் ரொம்ப மலிவான செலவில் செய்துவிடலாமென்று அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள். இது யோசிக்கவேண்டிய விஷயம். அதோடு தண்ணீர் இல்லாமலேயே மழை குறைவாக இருக்கும் காலத்திலும் உற்பத்தியாகக்கூடிய தானியங்களை நாம் கண்டுபிடித்தாகவேண்டும். பனிக்கட்டியின் மேலும் கோதுமையை விளைவிக்கலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அம்மாதிரி ரஷ்யாவில் நடைமுறையில் நடந்து இருப்பதாகவும் சொல்கிறார்கள். மழை குறைவாகப் பெய்யக்கூடிய சமயத்திலும், தண்ணீரே இல்லாத இடத்திலும் எந்த விதமான தானியத்தைப் பயிர் செய்யலாமென்று ஆராய்ச்சியின் மூலம் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். விவசாய ஆராய்ச்சிச் சாலையில் இவைகளை முக்கியமாகக் கண்டுபிடிக்கவேண்டுமென்பது நம்முடைய கருத்து. பெய்கிற மழையைக்கொண்டு, அதிலே இருக்கிற ஈரச்சத்தை வீணாக்காமல் பார்க்கவும் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இந்த முறையிலே வரண்ட பிரதேசங்களில் விவசாய அபிவிருத்தி செய்வதற்கு முயற்சி செய்வது அவசியம். இல்லாத தண்ணீரைக் கொண்டுரவரவேண்டுமென்றால் வீண் செலவாகும் என்று நிபுணர்கள் நமக்கு யோசனைசொல்லி வருகிறார்கள். ஆகவே, எந்தெந்தத் திட்டங்களை விட்டுவிடவேண்டும் என்ற பதே யோசனை செய்யவேண்டும். அதைப்பற்றியும் கனம் அங்கத்தினர்கள் யோசனை சொல்வார்களென்று நம்புகிறேன். 'எங்கள் ஊருக்கானால் 2,000 ரூபாய் ஆனாலும் பரவாயில்லை, செய்தாகவேண்டும்' என்ற முறையில் நாம் முடிவு செய்யக்கூடாது. ஆகையால், நாமே புத்திசாலித்தனமாக யோசனை செய்து எந்தத் திட்டங்களை எடுத்துக்கொண்டால் நல்லது, எந்தத் திட்டங்களை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டாம் என்று யோசனை சொல்ல வேண்டும். தங்களையே தொகுதிக்கு வருவதாக இருந்தாலுங்கூட கணக்குப் போட்டுப்பார்த்து, அந்தத் திட்டத்தினால் லாபமில்லை யென்ற கண்டாம் அதனை விலக்கிவிட ஒப்புக் கொள்வதற்குத் தயாராய் இருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் திட்டம் சரியாகவரும். ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தொகுதியில் அல்லது ஊரில் திட்டங்களைப்போட்டேண்டுமென்று எண்ணினால் மாதிரம் திட்டமானது நல்ல முறையில் உருவாக முடியாது. பணமும் நல்ல முறையில் செலவழிக்கப்படமுடியாது. ஆகையினால் நீர்த்தேக்கத் திட்டங்கள், மின்சார உற்பத்தித் திட்டங்களைப் பொறுத்தவரையில் லாபகரமானவற்றை, அவை நம் ராஜ்யத்தின் எந்தப் பகுதியில் இருந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்ளும் நல்லதொரு முடிவுக்கு வரவேண்டும்.

“திருவாங்கூர் - கொச்சி ராஜ்யத்திற்குப் போகக்கூடிய நதிகளின் தண்ணீரைத் திருப்பி நம்முடைய ராஜ்யத்தின் பக்கம் விடுவதற்கு மூன்று திட்டங்களை நாம் சமர்ப்பித்திருக்கிறோம். அதிலே இரண்டு திட்டங்கள் உடனடியாக நிறைவேற்றப்படுவதற்கு சாத்தியமானவை என்று அபிப்பிராயம் கூறுகிறார்கள். ஒன்று பரம்பக்குளம் திட்டம், இரண்டாவது upper பெரியார் அல்லது ஆலாடி திட்டம் என்பது. பரம்பக்குளம் திட்டம் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் தண்ணீர் நம்முடைய தண்ணீர். ஆனால், தேக்கம் கட்டவேண்டி இடம் திருவாங்கூர் - கொச்சியைச் சேர்ந்தது. தண்ணீர் பூராவும் நம்முடைய தண்ணீர். அடுத்ததான பெரியார், மதுரைக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. இப்பொழுது இருக்கும் பெரியார் நீர்த் தேக்கத்திற்குத் தெற்குப் புறத்தில் இருக்கக்கூடியது. அந்தத் தண்ணீர் எந்தக் காலத்திலும் திருவாங்கூர் - கொச்சிக்கு உபயோகம் கிடையாது. எவ்வளவுதான் அவர்கள் பிரயத்தனப்பட்டாலும் அவர்களுக்கு அந்தத் தண்ணீர் பயன்படப்போவதில்லை. வேண்டுமானால் மின்சார சக்தியை உற்பத்தி செய்ய அந்தத் தண்ணீரை உபயோகப்படுத்தலாம். மின்சார சக்தி, மேல் புறத்தில் உற்பத்தியானாலும் ஒன்றுதான், கீழ்புறத்தில் உற்பத்தியானாலும் அவர்களுக்கு ஒன்றுதான். எந்த இடத்தில் உற்பத்தியானாலும் அதனை எந்த இடத்திற்கு வேண்டுமானாலும் கொண்டுபோகலாம். ஆனால் அதன் தண்ணீரை நீர்ப்பாசனத்திற்கு உபயோகிக்க வேண்டுமானால் இந்தப் பக்கத்தில்தான் உபயோகித்துக்கொள்ள முடியும். ஒன்றுபட்ட இந்தியாவாக இருப்பதினால்

24th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

தான் தண்ணீரைத் தேக்கி இந்தப்புறத்தில் விவசாயம் செய்து கொள்ள லாமென்று சொல்லுகிறோம். தமிழ்நாடு என்றோ திராவிடநாடு என்றோ இந்திய யூனியனிலிருந்து பிரிந்து போய்விட்டால் ஒருவேளை கேட்கமுடியாது போகலாம். ஒன்றுபட்ட இந்தியாவாக தற்போது இருப்பதால் எங்களுடைய நதி, உங்களுடைய நதி என்று இன்று வரையரைத்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. தனித்திருந்தால் வேண்டுமானால் தனிக்காட்டு ராஜாவாக இருக்கலாம். அதனால் இந்தியாவின் பொதுவான முன்னேற்றம் ஏற்படுவதற்கு எல்லா வசதிகளும் செய்ய முடியாது என்பதையும் மனதில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஒன்றுபட்ட இந்தியாவாக இருக்கும்போது இந்நாட்டில் இருக்கக்கூடிய எல்லா வசதிகளையும் எவ்வளவு தூரம் அதிகமான மக்களுக்கு பயன்படக்கூடிய வகையில் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ள முடியும் என்று பார்க்கவேண்டும். இருக்கும் வசதிகளை பூராவாக மக்களுடைய பொதுவான முன்னேற்றத்திற்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டுமென்ற கொள்கையை ஒப்புக் கொள்ளும்போது பரம்பக்குளம் திட்டத்தை நாம் எடுத்துக் கொள்ளுவதில் நியாயம் இருக்கிறது. ஏனென்றால் தண்ணீர் நம்முடைய தண்ணீர். ஆகவே திருவாங்கூர் - கொச்சி ராஜ்யத்தைச் சேர்ந்த இடத்தில் நீர்த்தேக்கம் நாம் கட்டிக்கொள்வதில் அவர்களுக்கு ஆட்சேபணை இருக்க முடியாது. அதை திருவாங்கூர் - கொச்சி சர்க்காரும், அங்குள்ள மக்களும் ஒப்புக்கொள்வார்களென்றே நான் நம்புகிறேன்.

“ஆனால் இந்தத் தண்ணீர் அவர்களுக்கு உபயோகம் ஆகாது என்பதைப்பற்றி அவர்களுக்கும் மனதிலே திருப்தியாகவேண்டும். அதற்காக அங்குள்ள நிபுணர்களை வைத்துக்கொண்டு அவர்களே இதனைப் பரிசீலனை செய்து பார்க்கட்டும் என்று நாம் சொல்லுகிறோம். பரிசீலனை செய்த பிறகு தண்ணீர் நீர்ப்பாசனத்திற்கு அவர்களுக்கு உபயோகம் ஆகாது என்ற முடிவுக்கு வந்தவிட பிற்பாடு அவர்கள் நமக்கு சம்மதம்கொடுத்துத் தான் தீர்வேண்டும். எந்த மக்களும் நியாயமானதைச் செய்ய வேண்டுமென்பதற்கு யாரும் ஆட்சேபணை சொல்லமுடியாது. அதிலிருக்கக்கூடிய முக்கியமான விஷயம் இதுதான்.

“இது மாதிரியாக நாம் மூன்று திட்டங்களைப் போட்டு அனுப்புகிறோம். அவை பூராவாக பரிசீலனை செய்யப்பட்டு முடிவாகவில்லை. பரிசீலனை செய்து முடிவான பிறகுதான் எந்தத் திட்டத்திற்கும் பூரா தொகையையும் ஒதுக்கமுடியும். இவைபற்றி பரிசீலனை செய்யப்படும். இன்னும் முடிவாகவில்லையாதலால் பூரா பணத்தையும் ஒதுக்குவது கஷ்டம் ஆகையால் தான் தற்காலிகமாக இவற்றுக்கு ஒரு கோடி ரூபாய் அடையாள பூர்வமாக ஒதுக்கியிருக்கிறோம். பரிசீலனைக்குப் பிற்பாடு, அந்தத் திட்டங்களுக்கு எவ்வளவு செலவாகும் என்று முடிவுக்கு வந்த பிற்பாடு, திட்டக் கமிஷனிடம் மறுபடியும் சென்று ‘இந்தத் திட்டங்களைல்லாம் நல்ல முறையில் வேலை செய்க்கூடியவை. அதிகமாகப் பணம் செலவிடவேண்டியதில்லை. அதில் கிடைக்கக்கூடிய பலன்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன’ என்று எடுத்துக் காட்டினால் அதற்குச் செலவாகக்கூடிய தொகை பூராவையும் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலேயே பெறமுடியும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.

“அடுத்தபடியாக, மின்சார உற்பத்தி நமக்கு ரொம்ப அவசியம். 10-44 இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மின்சார உற்பத்தியிலும், மின்சார விநியோகம் 10-44 செய்யுதிலும் நம்முடைய தேசத்தில் நம் ராஜ்யம் தான் முதன்மையில் இருக்கிறது என்பதைப் பற்றி நாம் ஓரளவு பெருமைப்படுகிறோம். ஆனால் அதில் பெருமைப்பட்டாலும்கூட அதிலேயும் ஒரு நெருக்கடி ஏற்பட்டிருக்கிறது. 1936-37-ல் மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்து மின்சாரத்தை எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று எப்படி பிரசாரம் செய்யவேண்டியிருந்ததோ, அந்த மாதிரி நிலைமை இன்றைக்கு இல்லாமல், மின்சாரம் வேண்டும், வேண்டும் என்று எல்லா மக்களும் கேட்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால், இப்போழுது உற்பத்தியாகிற மின்சாரம் போதாமல் அதிகமாக மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்தாகவேண்டிய நிலைமையில் நாம் இருக்கிறோம். இந்த நிலைமையை நாங்கள் நன்றாகப் பரிசீலனை செய்து, ‘குண்டா திட்டந்தான் நமக்கு மிகவும் முக்கியம், அதன் மூலமாக நாம்

[Sri C. Subramaniam]

[24th August 1955]

நமக்கு வேண்டிய மின்சாரத்தை பெருக்கிக்கொள்ளமுடியும்' என்ற எண்ணத்துடன் தான் அந்தத் திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்திருக்கிறோம். இந்தக் குண்டா திட்டத்தை எடுத்துக்கொள்வதற்குப் பதிலாக, குடகு நாட்டில் 'பாரப்போல்' என்ற ஒரு திட்டமிருக்கிறது, அந்தத் திட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டு, அதன் மூலமாக மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்து, அந்த மின்சாரத்தை உபயோகப் படுத்தினால் என்ன என்ற பிரச்சனை திட்டக் கமிஷனுக்கு முன்னால் வந்தது. குண்டா திட்டத்தை ஏன் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது, பாரப்போல் திட்டத்தை நாம் ஏன் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதற்கு காரணமாக நமது என்ஜினியர்கள் கணக்கு போட்டிருந்தார்கள்; அங்கு உள்ள என்ஜினியர்களும் கணக்குப் போட்டார்கள். நாம் எப்போதும் முதலில் அதிகமாகக் கணக்குப் போட்டு, பிறகு குறைந்த செலவில் செய்வதே நம் வழக்கம். மற்றவர்கள் அந்த மாதிரி இருப்ப தில்லை. ஆகையால் மேற்சொன்னபடி கணக்குப்போட்டு, பாரப்போல் மின் சாரத்திட்டத்துக்கு ஆகும் செலவு குண்டா திட்டத்துக்குச் செய்யக்கூடிய மின்சாரவலி மிகக் கம்மியென்றும் அங்கிருந்து எல்லா இடங்களுக்கும் மின்சாரத்தை எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்றும் அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்கள். அந்த மின்சாரம் பூராவும் அங்கிருக்கக்கூடிய பிரதேசத்துக்கு உபயோகமாகாது. 180,000 கிலோவாட்டுகள் உற்பத்தி யாவதில் 10,000 அல்லது 15,000 கிலோவாட்டுகள் தான் அங்கு உப யோகமாகும் பாக்சியைப் பூராவையும் நம்முடைய பிரதேசத்துக்குக் கொண்டு வரவேண்டியதாக யிருக்கிறது. அதைப் பூராவையும் வேறொரு இடத் திற்கு கொண்டுபோகவேண்டுமானால், அது அசாதாரணமான பிரச்சனை யாகும். ஆகையால், கடைசியில் திட்டக்கமிஷன் 'இந்தத் திட்டத்தை சென்னை சர்க்கார் ஏற்றுக்கொண்டு, சென்னை என்ஜினியர்கள் அதை நிர்வகித்து, அதன் மூலம் மின்சார விநியோகம் செய்வதற்கு, குடகு நாட்டார் ஒப்புக்கொண்டால், சென்னை ராஜ்ய சர்க்காருக்கு ஆகேற்பனை இருக்காது' என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படியிருந்தாலும், இன்னொரு ராஜ்யத்திற்கு நம்முடைய என்ஜினியர்கள் சென்று, வேலை செய்து, துரிதமாக திட்டத்தை அமுலுக்குக் கொண்டுவர இயலாது என்று குடகு நாட்டார் சொன்னார்கள். ஆதலால், அதற்கும் குடகு நாட்டார் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அதாவது, சென்னை சர்க்கார் திட்டத்தை நடத்தி, சென்னை சர்க்கார் பலன் அடையவேண்டும் என்பதற்கு ஒப்புக்கொள்ள வில்லை. ஆகையால், குண்டா திட்டத்தைத்தான் நாம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்து, அதற்கு வேலை ஆரம்பிப்பவதற்கு உத்தரவு போட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். இதற்கு Investigation எல்லாம் ரொம்ப நாளாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது. இதை ஆரம்பிப் பதற்கு நமது ஐதழிபதி நவம்பர் மாதம் சென்னை ராஜ்யத்திற்கு வரும் போது, அதற்கு அஸ்திவாரக் கல் நாட்டுவது என்று தாற்காலிகமாக தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது எல்லாம் ஐதழிபதியின் சௌகரியத்தை பொறுத்திருக்கிறது. ஆகையால், குண்டா திட்டத்தைப் பற்றிய பிரச்சனை தீர்ந்து, இன்றைக்கு அந்தத்திட்டத்தை உடனடியாக அமுலாக்கலா டென்ற முடிவுக்கு வந்து, அதற்கான வேலைகள் ஆரம்பித்திருக்கிறோம். இதைப்போலவே இன்னும் இரண்டு மூன்று திட்டங்களைிருக்கின்றன. தண் ணரை வைத்துக்கொண்டு உற்பத்தி செய்யக்கூடிய மின்சாரம் மழையில்லா மல் போனால், பெரிதும் பாதிக்கப்படுகிறது என்பதை நாம் பார்த்திருக்கி றோம். அதை நிவர்த்தி செய்வதற்காக நீராவியை உபயோகப்படுத்தி உற்பத்தி செய்யக்கூடிய நிலையங்களை ஓரளவு அதிகப்படுத்தியாகவேண்டும். என்ற காரணத்திற்காக மதுரையிலும், மதுரையிலும் இருக்கக்கூடிய நிலையங்களையும், நெய்வேலியில் ஏற்படக்கூடிய Thermal station-ஐயும் இளைத்து, அதன்மூலமாக இந்த நிலைமையை சமாளிக்கமுடியும். அதன் விளைவாக அடுத்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் நம்முடைய மின்சாரத் திட்டம் நல்ல முறையில் அமையும் என்கிற நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது. மின் சார சப்ளை நிலையங்களுக்கு ரூ. 64 கோடி ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். தண்ணீர் திட்டங்களுக்காக ரூ. 16 கோடி ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். ஆகையால், தண் ணீர் தேக்கத் திட்டங்களுக்கும் மின்சாரத் திட்டங்களுக்கும் ரூ. 80 கோடி ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இதிலே திருவாங்கூர் திட்டங்களுக்கு, பரிசீலனை செய்யப்படாத காரணத்தால், ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அதற்காக இன்னும் 10, 15 கோடி ரூபாய் அதிகமாக வந்திருக்கலாம்

24th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

என்பதையும் ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அமராவதித் திட்டத்தையும் இரண்டாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சேர்க்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் அதற்கு திட்டக் கமிஷன் இன்னும் இணங்கவில்லை. இவைகளை எல்லாம் பார்க்கும்போது, நமக்கு 85 கோடி ரூபாய்க்குமேல் வரும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

“கைத்தொழில் அபிவிருத்தியைக் கவனிப்போமானால், குடிசைத் தொழில்கள், கிராமத் தொழில்கள் இவைகளை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு என்ன திட்டம்போடவேண்டும் என்பதைப்பற்றி யோசிக்கவேண்டும். அது சம்பந்தமாக நாம் போட்டிருக்கக்கூடிய திட்டத்தை எல்லோரும் பாராட்டியிருக்கிறார்கள். முக்கியமான தொழில் இலாகாவின் தலைமை அதிகாரி (Director of Industries) வெகுசிறு காலத்திற்கு முன்பு அந்த இலாகாவை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தாலும் நல்ல முறையில் ஒரு திட்டத்தைத் தயாரித்திருக்கிறார்கள். அது அச்சிடப்பட்டு பிரதிகள் இங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அதில் சில பிரதிகளை இருப்பதால், எல்லோருக்கும் ஒரு பிரதி கொடுக்க முடியவில்லை. அக்கரையுள்ளவர்கள் அதை வாங்கிப் பார்க்கலாம். ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் என்ன தொழில்கள் ஆரம்பிக்கலாம், ஆங்காங்கு என்ன மூலப்பொருள்கள் கிடைக்கும், தொழிலாளர்களுக்கு எப்படி எப்படி உதவியளிக்கலாம், அவர்களுக்கு இன்னும் அதிகமாக என்ன பயிற்சி கொடுக்கமுடியும், என்ற விஷயங்களைப்பற்றி யெல்லாம் நல்ல முறையில் ஆராய்ச்சி செய்து திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதே மாதிரி கதர் அபிவிருத்தி மற்ற குடிசைத் தொழில்கள் எல்லாவற்றையும் பற்றி ஆலோசிக்கப்பட்டு திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்கு 40 கோடி ரூபாய் தேவை என்று கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால் இப்போது ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகை 18 கோடி ரூபாய்தான். இது மிகக் குறைவு. காரியக் கமிட்டி அறிக்கை சமர்ப்பித்த பின்பு இதைப்பற்றி பேசிக் கொள்ளலாம் என்றிருக்கிறோம். இப்போது தற்காலிகமாக ஒதுக்கப்பட்டுள்ள 18 கோடி ரூபாய் போதாது என்பதில் சந்தேகமே இல்லை. அதை இன்னும் அதிகமாக்கவேண்டும். ஏனென்றால் இப்போது நெசவுத் தறிகள் விஷயத்தை எடுத்துக்கொண்டால் கைத்தறிகள் மூலமாக நூற்கும் பங்கை இரட்டிப்பாக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். இப்போது நாட்டிலே 25 சத விதிக் தறிகள் நம்முடைய சென்னை ராஜ்யத்தில் இருக்கின்றன. ஆகையால் எந்தத் திட்டம் போட்டாலும் அதில் நான்கில் ஒரு பங்கு நம்முடைய ராஜ்யத்திற்கு வரவேண்டியதாக இருக்கும். ஆகையால் 18 கோடி ரூபாய் ரொம்பவும் சிறிய தொகை. அது போதாத தொகையாக இருப்பதால் பின்னால் பரிசீலனை செய்து அதிகத்தொகை கேட்கவேண்டியிருக்கும்.

“அதற்கு அடுத்தப்படியாக விவசாயத்தில் என்னென்ன அபிவிருத்திகள் செய்வது என்பதைப் பற்றி ஆலோசிக்கவேண்டும். நல்ல விதைகளுக்கு ஏற்பாடு செய்வதற்கு, விவசாயம் செய்வதற்கு நல்ல முறைகளை செய்து கொடுப்பதற்கு, நல்ல மாதிரி விவசாயப்பண்ணைகளை ஏற்படுத்துவதற்கு, பழ மரங்களை வளர்ப்பதற்கு, இவைகளுக்கு எல்லாம் திட்டம் போட்டிருக்கிறோம். அத்துடன் கால் நடைப்பண்ணைகளை அபிவிருத்தி செய்வது, மீன் வளர்ப்பை அபிவிருத்தி செய்வது, இவைகளுக்கு எல்லாம் திட்டங்கள் தயாரித்து சமர்ப்பித்திருக்கிறோம். ஐம்பது லட்சத்திற்கு மேல் உள்ள திட்டங்களுக்கு புள்ளி விவரங்கள் அச்சிட்டு கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதிலே சில பிரதிகள்தான் இங்கு வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதையும் அங்கத்தினர்கள் பார்ப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

“அடுத்தப்படியாக, கல்வியைப் பற்றி சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். முதலாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் கல்விக்கு நாம் அதிகமாக செலவு செய்யவில்லை, என்பதை சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அடுத்த ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் கல்விக்கு எவ்வளவு செலவு செய்யவேண்டும் என்பது ஒரு பெரும் பிரச்சனையாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அது நம்முடைய ராஜ்யப் பிரச்சனைமட்டுமல்ல. மத்திய அரசாங்கத்தில் இருக்கக்கூடிய கல்வி இலாக்காவுக்கும் திட்டக் கமிஷனுக்கும் இடையே இதைப்பற்றி ஒரு முடிவும் ஏற்படவில்லை. முதலிலே, அங்கு இருக்கக் கூடிய கல்வி இலாகா 1,000 கோடி ரூபாய் கல்விக்காக ஒதுக்க வேண்டுமென்று

[Sri C. Subramaniam]

[24th August 1955]

மென்று சொன்னார்கள். ஆயிரம் கோடி ரூபாய் ஒதுக்க முடியாது என்று சொல்லப்பட்டு 600 கோடியாகக் குறைந்து, பிறகு அதிலும் குறைந்து, இப்பொழுது 400 கோடியாகிவிட்டது. நாம் 40 கோடி ரூபாய்க்கு திட்டம் சமர்ப்பித்திருக்கிறோம். ஆனால் அவர்கள் 30 கோடி ரூபாய்க்குத்தான் ஒதுக்கக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, கடைசியில் எல்லா ராஜ்யத்திற்கும் சேர்ந்து எவ்வளவு ஒதுக்குகிறார்களோ அதில் பத்தில் ஒரு பங்கு நம் ராஜ்யத்திற்கு வரும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இப்பொழுது ஒதுக்கப் பட்டிருக்கும் 30 கோடி ரூபாய் தற்காலிகமான தொகைதான்.

10-54 “அதில் முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டியது இந்தப் பகுதியில் இருக்கக் கூடிய திட்டங்களெல்லாம் 120 கோடி ரூபாய்க்கு இருக்கக் கூடிய திட்டங் களையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டால் அதற்கு ஏற்படக்கூடிய செலவுகளை ராஜ்ய சர்க்காரே அதனுடைய வருவாயிலிருந்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது என்பதை நாம் மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதாக இருக்கிறது. (Revenue expenditure to the extent of 120 crores.) இதில் சில இனங்களுக்கு மத்திய சர்க்கார் மான்யம் கொடுப்பார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

“கல்வியை எடுத்துக் கொண்டால் 100-க்கு 66 அவாவது மூன்றில் இரண்டு பங்கு நாம் செலவிட்டால் மூன்றில் ஒரு பங்கு அவர்கள் கொடுக்கிறார்கள். அதேமாதிரி விவசாய திட்டங்களுக்கும் பல வகையில்-மான்யம் கொடுக்கிறார்கள். பாக்கி தொகை பூராவும் நம்முடைய வருவாயிலிருந்து சரிக்கட்ட வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆகவே திட்டங்களை பெருவாரியாக பெருக்கிக் கொண்டு போனால் அந்த அளவுக்கு நம்முடைய வருவாயையும் அதிகப்படுத்திக் கொள்வதற்கு நாம் தயாராக இருக்கவேண்டும். ஆகவே நம்முடைய சக்திக்குத் தக்கவாறு திட்டங்களை போட்டுக்கொள்வதுதான் புத்திசாலித்தனம் என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டு திட்டங்களை பரிசீலனை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தை நான் சொல்ல வேண்டியதாக இருக்கிறது. நாம் திட்டம் போட்டு பெரிய திட்டம் வேண்டும் என்று சொல்லும்போது அதே சமயத்தில் அந்தத் திட்டங்களுக்கான மூலதனத் தையும் நாமே தயார் செய்துகொள்ளவேண்டும். அப்படித் தயார்செய்து கொண்ட பின்னர் அதிகமாக செலவுசெய்யவேண்டும் என்பதையும்பற்றி நாம் யோசனை கூறவேண்டும். ஆனால் வரி மூலமாகவோ அல்லது வேறு விதமாகவோ வரும் வருமானத்தைக் குறைக்கவேண்டும் என்ற மனப் பான்மை இருந்தால் பெரிய திட்டங்களை எடுத்து நிறைவேற்ற முடியாது. ஆகவே நமது சக்திக்குத் தக்கவாறு சிறிய திட்டங்கள் இருந்தாலேயே போதும், என திருப்தி அடையவேண்டும். நாம் கூடிய சீக்கிரத்தில் முன் னேற்றவேண்டும், நம் ராஜ்யம் அபிவிருத்தி அடையவேண்டும் என்ற அபிப் பிராயம் இருந்தால் நாம் தாங்கக்கூடிய அளவுக்குத்தான் நாம் சுமையை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நம்மால் சுமக்கமுடியாத சுமையை ஏற்றுக் கொண்டால் நாம் நசுக்கவேண்டியதுதான். ஆகவே நம்முடைய சக்தியின் அளவுக்குத்தான் நாம் திட்டங்களைத் தயாரிக்கவேண்டும். நம் ராஜ்யத்தின் பிற்கால சபிட்சத்திற்கு பாடுபட வேண்டுமென்ற மனப்பான்மையுடன் நாம் இந்தத் திட்டத்தை எடுத்துப் பரிசீலனை செய்து பார்க்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“ஆகவே 4,300 கோடி ரூபாய் அடுத்த ஐந்தாண்டு திட்டத்தில் செல வழிக்க திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். அந்த 4,300 கோடி ரூபாய் செலவு தவிர வேறு செலவும் அபிவிருத்தி திட்டங்களில் இருக்கிறது என்பதையும் மன தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். முதல் ஐந்தாண்டு திட்டம் முடிவடை ந்து அவை நடைமுறையில் செயல்படுவதற்காக இந்த வருஷத்தில் செல வழிக்க வேண்டியது 1,100 கோடி ரூபாய் என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். அதற்கும் நாம் பணம் கண்டு பிடித்தாக வேண்டும்.

“அதற்கும் மேலாக தனிப்பட்டவர்கள் நடத்தக்கூடிய விவகாரங்களில் அபிவிருத்தி ஏற்படுத்துவதற்கு மொத்தம் 3,500 கோடி செலவழிக்க முடியும் என்றும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இதைப்பற்றி முடிவாகச் சொன்னதாகச் சொல்லமுடியாது.

24th August 1955] [Sri C. Subramaniam]

“அடுத்த ஐந்து வருடத்தில் மொத்தம் 1,100 கோடி ரூபாய் முன்பு ஏற்பட்ட அபிவிருத்தி திட்டங்களை அமூல் நடத்துவதற்கும், 4,300 கோடி ரூபாய் இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டங்களை அமூல் நடத்துவதற்கும் மற்ற அபிவிருத்தி திட்டங்களுக்கு 3,500 கோடியும் ஆக மொத்தம் 9,000 அல்லது 10,000 கோடி ரூபாய் செலவழிக்க வேண்டியதாக ஏற்படலாம் என்று கணக்கிடலாம். இவ்வளவு செலவழித்தால்தான் ஐந்து பங்கு உற்பத்தி அதிகமாகும் என்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். இரண்டு பக்கத்திலும் கணக்குப்போட்டுப் பார்த்தால் இந்தத் தொகைதான் நமக்குக் கிடைக்கிறது. இந்த முறையில் நாம் திட்டத்தை தயார்செய்து நம்முடைய நாட்டின் அபிவிருத்தியை துரிதப்படுத்தி மக்களுடைய சேஷமத்தை நல்ல முறையில் நிலைநிறுத்த வேண்டுமென்பதுதான் நம்முடைய பொது நோக்கம், எல்லோருடைய நோக்கமும்தான், அதுவாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அதற்கு எல்லோரும் நல்ல முறையில் ஒத்துழைப்போமானால் துரிதமாக முன்னேறிவரலாம். ஒருவருக்கொருவர் சண்டை போட்டுக் கொண்டு கலவரம் செய்துகொண்டு இருந்தால் அந்த அளவிற்கு வேகம் குறைந்துதான் தீரும். காரியம் நடக்கும், ஆனால் வேகம் குறையும். ஐந்து வருஷங்களில் முடிப்பது பத்து வருஷங்களாகும். ஆகையால் திட்டத்தை நாம் நல்ல முறையில் விவாதித்து முடிவு செய்ததற்குப் பிற்பட்டு, அந்தந்த திட்டத்தை அமூல் நடத்துவதிலேயும்—நாம் எல்லோரும் ஒரு மனதாக ஒத்துழைத்து வேலைசெய்தால்—திட்டம் நல்ல முறையில் அமூல் நடத்தப்பட்டு, மக்களுக்கும் அவற்றினால் நல்ல பலன் ஏற்படும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

“தனிப்பட்ட திட்டங்களைப்பற்றி இப்பொழுது பேசுவதற்கு இல்லை. பின்னாடி பதில் சொல்லும்போது அவசியம் இருந்தால் அதைப்பற்றி சொல்லுகிறேன். பொதுவாக இருக்கும் நிலைமையை எடுத்து ஒருவாறு எனக்குத் தெரிந்தவரையில் விளக்க முயற்சி செய்திருக்கிறேன். இதை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு கனம் அங்கத்தினர்கள் இந்தத் திட்டங்களைப்பற்றி விவாதிப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். விவாதத்திற்குப் பிறகு கனம் அங்கத்தினர்கள் சொல்லக்கூடிய யோசனைகளை மனதில் வைத்துக்கொண்டு திட்டத்தை உருவாக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. இன்னும் திட்டம் பூர்த்தியாகவில்லை. பல யோசனைகள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. அதன் பிறகு திட்டக் கமிஷன் முடிவு செய்யவேண்டியதாக இருக்கிறது. கடைசியாக நாம் திட்டத்தை உருவாக்கிக் கொடுப்பதற்கு அக்டோபர்-நவம்பர் மாதம் வரையில் நமக்கு அவகாசம் இருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர்கள் சொல்லக்கூடிய யோசனைகளை வைத்துக்கொண்டு இந்தத் திட்டத்தைப் பூர்த்தி செய்துகொள்வதற்கு ஒரு வசதி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால் அதற்கு வேண்டிய நல்ல யோசனைகளை கனம் அங்கத்தினர்கள் சொல்லுவார்கள் என்று நம்புகிறேன். திட்டம் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கக்கூடிய நல்ல தொரு சந்தர்ப்பத்தில் இன்று இந்தச் சபையின் முன் இந்த விவாதம் வந்திருக்கிறது. இதை எல்லோரும் வரவேற்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். நானும் வரவேற்கிறேன், கனம் அங்கத்தினர்களுடைய யோசனைகள் எல்லாவற்றையும்.” (ஆரவாரம்.)

DEPUTY SPEAKER :—“ Motion moved—

‘ That the draft Second Five-Year Plan for the State of 11-04
Madras be taken into consideration.’ a.m.

“ The motion is before the House for discussion now.”

VII.—PRESENTATION OF PETITION TO THE HOUSE BY MEMBERS—RULING *RE*.

* DR. K. B. MENON :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, I beg to present on behalf of hon. Members from Malabar, a Memorandum on the Second Five-Year Plan. The Memorandum is signed by hon. Members from Malabar who are in this City. There is also